

antages, at Konjunkturgevinsten vil komme saavel Forpagter som Ejer til gode; og længere henne i Bemærkningerne siger Ministeriet under Omtalen af de Kornafgifter, der ydes in natura: „En Bestemmelse om, at Yderne af Kornafgifter, der skal erlægges in natura, kan fri sig herfor ved at betale en Pengeafgift, vilde derimod være at forandre selve denne Afgift.“

Det var Ministerens Anskuelse, da han forelagde sit Lovforslag den 27. Januar. Under Behandlingen i Folketinget blev der stillet et Ændringsforslag fra anden Side, og dette Ændringsforslag blev accepteret af Ministeren. Dette Ændringsforslag bestemmer jo i sin § 1, hvorledes Kapiteltaksterne skal fastsættes, i sin § 2, at „Afgifter og Ydelser af enhver Art, som skal udredes efter Kapitelstaksterne, afregnes efter 1. Januar 1915 og i Fremtiden efter de i Regelen i § 1 fastsatte Kapitelstakster“, og i sin § 3: „For Afgifter og Ydelser i Korn, der forfalder til Udredelse inden 15. September 1915, kan Yderen forlange Henstand med Udredelsen indtil dette Tidspunkt, medmindre Afgiftsmottageren er villig til at modtage en Pengeafgift i Stedet, beregnet efter Regelen i § 1.“ Ministeren accepterer det stillede Ændringsforslag, det vedtages i Folketinget og sendes herop med saa stor Vægt, som der blev udtalt. Men jeg tillader mig at spørge, hvorledes kan Ministeren acceptere og nu selv gaa i Brechen for det Forslag, som blev vedtaget i Folketinget. Det strider jo ganske mod de Motiver, der ledsagede det Lovforslag, som han selv fremsatte i Folketinget.

Da Ministeren forelagde Lovforslaget her i Tinget, skete der noget, jeg for første Gang har været Vidne til i den ikke saa korte Aarrække, jeg har haft Sæde her i Rigsdagen. Ministeren forelagde det af Folketinget vedtagne Lovforslag, men foretog ved Forelæggelsen med det samme 3 Rettelser i det. Hvor er egentlig Regeringens Standpunkt i denne Sag? Driver den om som et Vrag for de tilfældige Strømninger, der fremkommer? Hvem har i det hele Skylden og Ansaret for dette Lovforslags Fremkomst? Det kan jo dog ikke være den højtærede Landbrugsminister, efter hvad han selv udtalte under Finanslovforslagets første Behandling i Folketinget. Man kan heller ikke rêt vel tænke sig, at det skulde være den højtærede Kultusminister, som kan have givet Impulsen til et Lovforslag, der berører en Del af hans Embedsmænd, afskedigede Embedsmænd eller deres Enker en Del af deres

retmæssige Indkomster. Hvem har da Skylden? Hvorfor er dette Lovforslag fremkommet? Kan man forudsætte, at det kan være af Agitationshensyn? Er det fremkommet som et Sideslykke til Maksimalprisen paa Rug, som for at hjælpe paa de høje Kornpriser lagde Byrden paa en enkelt Del af en enkelt Samfundsklasse, eller er det Tanken, at det skulde være et Plaster for den Del af Befolkningen, der kommer til at bære Byrden ved Maksimalprisen? Er det Hensigten at gaa ud i Landet med dette Lovforslag og, hvis det gennemføres, sige: Alt det har vi villet gøre for eder, der svarer Afgifter efter Kapitelstakst, og disse store Fordele har vi nu skaffet eder — eller, hvis det ikke gennemføres, sige: det er Landstinget, som ikke har villet være med til at gennemføre denne humane Lov, som var i saa høj Grad paa sin Plads i disse for Landet trange Tider?

Jeg tror, at man maa rejse det Spørgsmaal: Hvem er det, der nyder godt af dette Lovforslag, og hvor stor er Trangen til at faa det gennemført? Det ærede Medlem for 3die Kreds (Ole Hansen), der havde Ordet i Gaar, udtalte, at mange af dem, der svarer disse Afgifter, betaler jo kun meget ringe Beløb. For dem, der svarer meget ringe Beløb, kan Vedtagelsen af dette Lovforslag jo ikke betyde noget stort i økonomisk Henseende. Spørgsmaalet maa koncentrere sig om dem, der betaler de store Beløb. De, der betaler de største Beløb efter Kapitelstaksten, er vel utvivlsomt især Forpagtere af store Ejendomme; men om dem mente den højtærede Minister fra første Færd efter sin egen Overbevisning, at de egentlig ikke kunde tages med. Holder man saa fast ved Arvefæsterne og Tiendeyderne og ser, hvor meget det andrager for deres Vedkommende, saa er der vel neppe nogen Tiendeyder, der svarer mere end 3 Tdr. Byg af en Tønde Hartkorn: en Tønde til Præsten, en Tønde til Kirken og en Tønde til Kongen; det er vel nok Maksimum. Og hvis man saa holder sig til dette Byg — det er i og for sig ret ligegyldigt, hvilken Kornsort man tager, men Byg er den almindeligste Kornsort, som betaales i Tiende — og regner med, at disse 3 Tdr. pr. Td. Hartkorn vil paa god Jord svare til 3 Tdr. af 8 Tdr. Land, saa vil det jo i alt Fald ikke blive 1/2 Td. Byg pr. Td. Land. Noget lignende vil Forholdet stille sig ved Arvefæsteafgifter. I Regelen er vist Forholdet det, at der skal betaales en Snes Tønder Korn paa et halvt Hundrede Tøn-